משניות מבוארות

מסכת פסחים פרק ז

ו שחט ישראל וקבל הכהן, ונותנו לחברו לחברו, ומקבל לחברו, ומזה לחברו ומזרקו כנגד המזבח, כדי שיהא אצל המזבח ומזרקו זריקה אחת כנגד כת ראשונה וכנכסה כת שלישית. כמעשה הראשונה כך מעשה השניה והשלישית. קראו את הלל. אם גמרו שנו, ואם שנו שלשו, אף על פי שלא שלשו מימיהם. רבי יהודה אומר, מימיהם שלשו כת שלישית לא הגיעו לאהבתי כי ישמע ה', מפני שעמה מעטין: **ח** כמעשהו בחל כך מעשהו בשבת, אלא שהכהנים מדיחים את העזרה שלא ברצון חכמים. רבי יהודה אומר, כוס היה במלא מדם התערובות, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח, ולא הודו לו חכמים: **ט** כיצד תולין ומפשיטין, אנקליות של בדיל היו בקובעים בעמודים שבהן תולין ומפשיטין. וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים היו שם, ומניח על כתפו ועל כתף חברו, ותולה ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, מניח ידו על כתפו חברו, וידך חברו על כתפו, ותולה ומפשיט: **י** קרעו והוציא אמוריו, נתנו במגיס הקטיקין על גבי המזבח. כת ראשונה וכת שלישית בתוך המזבח. יצתה כת ראשונה ולקה לה בהר הבית, שניה בחיל, והשלישית במקומה עומדת. חשכה, יצאו וצלו את פסחיהן:

פרק ז א אלו דברים בפסח דוחין את השבת, שחיטתו וזריקת דמו ומחוי קרביו והקטר חלביו, אבל צלייתו והדחת קרביו אינן דוחין את השבת. הרבכתו והבאתו מחוץ לתחומים, ואחיזת אין דוחין את השבת. רבי אליעזר אומר, דוחין: **ב** אמר רבי אליעזר, והלא דין הוא, מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכיח, שהתירו בו משום מלאכה, ואסרו בו משום שבות. אמר לו רבי אליעזר, מה זה, יהושע, מה ראיה רשות למצוה. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה תוכיח. שהיא מצוה והיא משום שבות ואינה דוחה את השבת. אף אתה לא תתמה על אלו, שאף על פי שהן מצוה ומשום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליה אני דן, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה, דוחה את השבת, הזאה שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, או חלוף. מה אם הזאה שהיא משום שבות, אינה דוחה את השבת. שחיטה שהיא משום מלאכה, אינו דין שלא תדחה את השבת. אמר לו רבי אליעזר, מקל וחומר מרבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, דוחין: **ג** אמר רבי אליעזר, מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכיח, שהתירו בו משום שבות. אמר לו רבי אליעזר, מה זה, יהושע, מה ראיה רשות למצוה. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה תוכיח. שהיא מצוה והיא משום שבות ואינה דוחה את השבת. אף אתה לא תתמה על אלו שהן מצוה ומשום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליה אני דן, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה, דוחה את השבת, הזאה שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, אם אינו דין, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה, דוחה את השבת, הזאה שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, אם אינו דין, ומה אם הפסח שהיא דוחה את השבת, מקל וחומר מרבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, דוחין: **ד** אמר רבי אליעזר, מה אם הזאה שהיא משום שבות, אינה דוחה את השבת. שחיטה שהיא משום מלאכה, אינו דין שלא תדחה את השבת. אמר לו רבי אליעזר, עקיבא, עקרת את השבת. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, כוס היה במלא מדם התערובות המנצא על הרצפה, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח. שמא נשפך דם של אחד מן הפסחים אחר שנתמלא בכלי, ויוצא בזריקה זו ואף על פי שנתערב בו מדם המתמצית שאין יוצא בקולחי שאינו ראוי לזריקה, דאין דם מבטל דם (נבחים פ"פ מז) ואם נשפך קודם שנתקבל בכלי, אינו ראוי לזריקה, ולא הודו לו חכמים, דסברי דם מבטל דם: **ט** כיצד תולין ומפשיטין אותו, אנקליות מסמרות של בדיל היו קבועים בבתלים, ובעמודים שבבית המטבחים, שבהן תולין הפסח, ומפשיטין אותו, וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים היו שם, ומניח המקל על כתפו ועל כתף חבירו, ותולה הפסח על המקל, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת שאסור לטלטל המקלות משום מוקצה, ולכן מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה עליהם הפסח, ומפשיט. וחכמים סוברים דלא גזרו על שבות במקדש, ומתר לטלטל מוקצה, ורבי אליעזר סבר דבמקום שאפשר גזרו על שבות במקדש: **י** קרעו את הפסח, והוציא אמוריו שבדרכים להקטיר, נתנו לאמורים במגיס קערה, והקטירן כהן על גבי המזבח, ובשבת שאסור לטלטל יצתה כת ראשונה ונשכה לה בהר הבית, כת שניה נשכה בחיל, בין הסורג לחומת עזרה, והשלישית במקומה עומדת, דאסור לשחט בעזרה, חשכה למוצאי שבת יצאו כלן, וצלו את פסחיהן דאין צלית הפסח דוחה את השבת.

פרק ז א אלו דברים בפסח דוחין את השבת, דיליף מקרבן תמיד שנאמר בו "במועדו" שבפילו בשבת, דכתיב במוסקי של שבת (שם י) "על עולת התמיד" דברי חכמים שבשבת הקריבו את התמיד, וגם בפסח נאמר (במדבר ט, ב) "במועדו", אבל רק בעבודות השייכים להקרבה, דהינו שחיטתו, וזריקת דמו, וזריקה תנא אגב שחיטתו, דזריקה לא הוי מלאכה, ואמאי תהא אסורה (תוס' דעבשין רק ביום, דכתיב (ויקרא א, לח), "ביום צוותו להקריב" ומחוי קרביו, קינוחי הבני מעים שלא יסריחו, והקטר חלביו אף על פי שהוא כשר כל הלילה מקטירין ביום, דחבינה מצוה בשעתה, אבל צלייתו, והדחת קרביו דהעשר נשתחשך, וגם בפסח נאמר את השבת, הרבכתו על כתפו להביאו דרך רשות הרבים לעזרה, אף על פי שהוא רק מדרבנן, שהחי נושא את עצמו, והבאתו מחוץ לתחום שגם הוא אסור רק מדרבנן, וחתיכת יבלתו הלחה בשיניו או בידו, דאין בו איסור דאורייתא אלא בסכין, אבל יבישה אין בו איסור, כל אלו אין דוחין את השבת, דאפשר מערב שבת, רבי אליעזר אומר דוחין את השבת, דסבר דמקשירי מצוה שאפשר לעשותן מאתמול דוחין בשבת. **ב** אמר רבי אליעזר לחכמים, והלא דין הוא מקל וחומר הוא שדוחין אלו את השבת, מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שהן אסורין רק משום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכיח שהתירו בו דברים שייש בהם משום מלאכה, כגון שחיטה אפיה וביושלו, ואסרו בו דברים שהם משום שבות, כגון לבניא אוכלין מחוץ לתחומים. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע מה זה יהושע מה אתה מביא ראיה מן רשות, דהינו אכילה ביום טוב, למצוה. דהקרבת קרבן פסח, דהחמים בהעמידו איסור שבתי שלקחם מצוה. ורבי יהושע סבר אכילת יום טוב מצוה היא. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה שלא מן הכלל אף אתה אל תתמה בשלישי ובשביעי, דבשלמא לא יבשלו יום שביעי שלו בשבת שבעבור הפסח, שאסור להוזה ממנו תוכיח. שהיא מצוה, והיא אסור משום שבות, ואינה דוחה את השבת. אף על פי שעל ידי זה לא יקריב הפסח בזמנו, אף אתה אל תתמה על אלו דהינו הבאתו מחוץ לתחום וחתיכת יבלתו, שאף על פי שהן מצוה, והן משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליה אני דן, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, הזאה מי חטאת שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, או תלמוד חלוף לחיפך, דהא פשיטא לרבי עקיבא שהזאה לא מעכב, מה אם הזאה שהיא משום שבות אינה דוחה את השבת, שחיטה שהיא משום מלאכה אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט בגמרא דרבי עקיבא שמע מרבי אליעזר שלמד מ' לא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, כוס היה במלא מדם התערובות, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח. שמא נשפך דם של אחד מן הפסחים אחר שנתמלא בכלי, ויוצא בזריקה זו ואף על פי שנתערב בו מדם המתמצית שאין יוצא בקולחי שאינו ראוי לזריקה, דאין דם מבטל דם (נבחים פ"פ מז) ואם נשפך קודם שנתקבל בכלי, אינו ראוי לזריקה, ולא הודו לו חכמים, דסברי דם מבטל דם: **ט** כיצד תולין ומפשיטין אותו, אנקליות מסמרות של בדיל היו קבועים בבתלים, ובעמודים שבבית המטבחים, שבהן תולין הפסח, ומפשיטין אותו, וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים בלא קליפה היו שם, ומניח המקל על כתפו ועל כתף חבירו, ותולה הפסח על המקל, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת שאסור לטלטל המקלות משום מוקצה, ולכן מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה עליהם הפסח, ומפשיט. וחכמים סוברים דלא גזרו על שבות במקדש, ומתר לטלטל מוקצה, ורבי אליעזר סבר דבמקום שאפשר גזרו על שבות במקדש: **י** קרעו את הפסח, והוציא אמוריו שבדרכים להקטיר, נתנו לאמורים במגיס קערה, והקטירן כהן על גבי המזבח, ובשבת שאסור לטלטל יצתה כת ראשונה ונשכה לה בהר הבית, כת שניה נשכה בחיל, בין הסורג לחומת עזרה, והשלישית במקומה עומדת, דאסור

ו' כסלו

שהזאה לא מעכב, מה אם הזאה שהיא משום שבות אינה דוחה את השבת, שחיטה שהיא משום מלאכה אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט בגמרא דרבי עקיבא שמע מרבי אליעזר שלמד מ' לא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, כוס היה במלא מדם התערובות המנצא על הרצפה, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח. שמא נשפך דם של אחד מן הפסחים אחר שנתמלא בכלי, ויוצא בזריקה זו ואף על פי שנתערב בו מדם המתמצית שאין יוצא בקולחי שאינו ראוי לזריקה, דאין דם מבטל דם (נבחים פ"פ מז) ואם נשפך קודם שנתקבל בכלי, אינו ראוי לזריקה, ולא הודו לו חכמים, דסברי דם מבטל דם: **ט** כיצד תולין ומפשיטין אותו, אנקליות מסמרות של בדיל היו קבועים בבתלים, ובעמודים שבבית המטבחים, שבהן תולין הפסח, ומפשיטין אותו, וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים בלא קליפה היו שם, ומניח המקל על כתפו ועל כתף חבירו, ותולה הפסח על המקל, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת שאסור לטלטל המקלות משום מוקצה, ולכן מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה עליהם הפסח, ומפשיט. וחכמים סוברים דלא גזרו על שבות במקדש, ומתר לטלטל מוקצה, ורבי אליעזר סבר דבמקום שאפשר גזרו על שבות במקדש: **י** קרעו את הפסח, והוציא אמוריו שבדרכים להקטיר, נתנו לאמורים במגיס קערה, והקטירן כהן על גבי המזבח, ובשבת שאסור לטלטל יצתה כת ראשונה ונשכה לה בהר הבית, כת שניה נשכה בחיל, בין הסורג לחומת עזרה, והשלישית במקומה עומדת, דאסור לשחוט בעזרה, חשכה לשמוצאי שבת יצאו כלן, וצלו את פסחיהן דאין צלית הפסח דוחה את השבת.

פרק ז א אלו דברים בפסח דוחין את השבת, דיליף מקרבן תמיד שנאמר בו "במועדו" שבפילו בשבת, דכתיב במוסקי של שבת (שם י) "על עולת התמיד" דברי חכמים שבשבת הקריבו את התמיד, וגם בפסח נאמר (במדבר ט, ב) "במועדו", אבל רק בעבודות השייכים להקרבה, דהינו שחיטתו, וזריקת דמו, וזריקה תנא אגב שחיטתו, דזריקה לא הוי מלאכה, ואמאי תהא אסורה (תוס' דעבשין רק ביום, דכתיב (ויקרא א, לח), "ביום צוותו להקריב" ומחוי קרביו, קינוחי הבני מעים שלא יסריחו, והקטר חלביו אף על פי שהוא כשר כל הלילה מקטירין ביום, דחבינה מצוה בשעתה, אבל צלייתו, והדחת קרביו דהעשר נשתחשך, וגם בפסח נאמר את השבת, הרבכתו על כתפו להביאו דרך רשות הרבים לעזרה, אף על פי שהוא רק מדרבנן, שהחי נושא את עצמו, והבאתו מחוץ לתחום שגם הוא אסור רק מדרבנן, וחתיכת יבלתו הלחה בשיניו או בידו, דאין בו איסור דאורייתא אלא בסכין, אבל יבישה אין בו איסור, כל אלו אין דוחין את השבת, דאפשר מערב שבת, רבי אליעזר אומר דוחין את השבת, דסבר דמקשירי מצוה שאפשר לעשותן מאתמול דוחין בשבת. **ב** אמר רבי אליעזר לחכמים, והלא דין הוא מקל וחומר הוא שדוחין אלו את השבת, מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שהן אסורין רק משום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכיח שהתירו בו דברים שייש בהם משום מלאכה, כגון שחיטה אפיה וביושלו, ואסרו בו דברים שהם משום שבות, כגון לבניא אוכלין מחוץ לתחומים. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע מה זה יהושע מה אתה מביא ראיה מן רשות, דהינו אכילה ביום טוב, למצוה. דהקרבת קרבן פסח, דהחמים בהעמידו איסור שבתי שלקחם מצוה. ורבי יהושע סבר אכילת יום טוב מצוה היא. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה שלא מן הכלל אף אתה אל תתמה בשלישי ובשביעי, דבשלמא לא יבשלו יום שביעי שלו בשבת שבעבור הפסח, שאסור להוזה ממנו תוכיח. שהיא מצוה, והיא אסור משום שבות, ואינה דוחה את השבת. אף על פי שעל ידי זה לא יקריב הפסח בזמנו, אף אתה אל תתמה על אלו דהינו הבאתו מחוץ לתחום וחתיכת יבלתו, שאף על פי שהן מצוה, והן משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליה אני דן, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, הזאה שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, אם אינו דין, ומה אם הפסח שהיא דוחה את השבת, מקל וחומר מרבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, כוס היה במלא מדם התערובות המנצא על הרצפה, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח. שמא נשפך דם של אחד מן הפסחים אחר שנתמלא בכלי, ויוצא בזריקה זו ואף על פי שנתערב בו מדם המתמצית שאין יוצא בקולחי שאינו ראוי לזריקה, דאין דם מבטל דם (נבחים פ"פ מז) ואם נשפך קודם שנתקבל בכלי, אינו ראוי לזריקה, ולא הודו לו חכמים, דסברי דם מבטל דם: **ט** כיצד תולין ומפשיטין אותו, אנקליות מסמרות של בדיל היו קבועים בבתלים, ובעמודים שבבית המטבחים, שבהן תולין הפסח, ומפשיטין אותו, וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים בלא קליפה היו שם, ומניח המקל על כתפו ועל כתף חבירו, ותולה הפסח על המקל, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת שאסור לטלטל המקלות משום מוקצה, ולכן מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה עליהם הפסח, ומפשיט. וחכמים סוברים דלא גזרו על שבות במקדש, ומתר לטלטל מוקצה, ורבי אליעזר סבר דבמקום שאפשר גזרו על שבות במקדש: **י** קרעו את הפסח, והוציא אמוריו שבדרכים להקטיר, נתנו לאמורים במגיס קערה, והקטירן כהן על גבי המזבח, ובשבת שאסור לטלטל יצתה כת ראשונה ונשכה לה בהר הבית, כת שניה נשכה בחיל, בין הסורג לחומת עזרה, והשלישית במקומה עומדת, דאסור

ו' כסלו

מה אם הזאה שהיא משום שבות, אינה דוחה את השבת. שחיטה שהיא משום מלאכה, אינו דין שלא תדחה את השבת. אמר לו רבי אליעזר, עקיבא, עקרת את השבת. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, כוס היה במלא מדם התערובות המנצא על הרצפה, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח. שמא נשפך דם של אחד מן הפסחים אחר שנתמלא בכלי, ויוצא בזריקה זו ואף על פי שנתערב בו מדם המתמצית שאין יוצא בקולחי שאינו ראוי לזריקה, דאין דם מבטל דם (נבחים פ"פ מז) ואם נשפך קודם שנתקבל בכלי, אינו ראוי לזריקה, ולא הודו לו חכמים, דסברי דם מבטל דם: **ט** כיצד תולין ומפשיטין אותו, אנקליות מסמרות של בדיל היו קבועים בבתלים, ובעמודים שבבית המטבחים, שבהן תולין הפסח, ומפשיטין אותו, וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים בלא קליפה היו שם, ומניח המקל על כתפו ועל כתף חבירו, ותולה הפסח על המקל, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת שאסור לטלטל המקלות משום מוקצה, ולכן מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה עליהם הפסח, ומפשיט. וחכמים סוברים דלא גזרו על שבות במקדש, ומתר לטלטל מוקצה, ורבי אליעזר סבר דבמקום שאפשר גזרו על שבות במקדש: **י** קרעו את הפסח, והוציא אמוריו שבדרכים להקטיר, נתנו לאמורים במגיס קערה, והקטירן כהן על גבי המזבח, ובשבת שאסור לטלטל יצתה כת ראשונה ונשכה לה בהר הבית, כת שניה נשכה בחיל, בין הסורג לחומת עזרה, והשלישית במקומה עומדת, דאסור לשחוט בעזרה, חשכה לשמוצאי שבת יצאו כלן, וצלו את פסחיהן דאין צלית הפסח דוחה את השבת.

פרק ז א אלו דברים בפסח דוחין את השבת, דיליף מקרבן תמיד שנאמר בו "במועדו" שבפילו בשבת, דכתיב במוסקי של שבת (שם י) "על עולת התמיד" דברי חכמים שבשבת הקריבו את התמיד, וגם בפסח נאמר (במדבר ט, ב) "במועדו", אבל רק בעבודות השייכים להקרבה, דהינו שחיטתו, וזריקת דמו, וזריקה תנא אגב שחיטתו, דזריקה לא הוי מלאכה, ואמאי תהא אסורה (תוס' דעבשין רק ביום, דכתיב (ויקרא א, לח), "ביום צוותו להקריב" ומחוי קרביו, קינוחי הבני מעים שלא יסריחו, והקטר חלביו אף על פי שהוא כשר כל הלילה מקטירין ביום, דחבינה מצוה בשעתה, אבל צלייתו, והדחת קרביו דהעשר נשתחשך, וגם בפסח נאמר את השבת, הרבכתו על כתפו להביאו דרך רשות הרבים לעזרה, אף על פי שהוא רק מדרבנן, שהחי נושא את עצמו, והבאתו מחוץ לתחום שגם הוא אסור רק מדרבנן, וחתיכת יבלתו הלחה בשיניו או בידו, דאין בו איסור דאורייתא אלא בסכין, אבל יבישה אין בו איסור, כל אלו אין דוחין את השבת, דאפשר מערב שבת, רבי אליעזר אומר דוחין את השבת, דסבר דמקשירי מצוה שאפשר לעשותן מאתמול דוחין בשבת. **ב** אמר רבי אליעזר לחכמים, והלא דין הוא מקל וחומר הוא שדוחין אלו את השבת, מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שהן אסורין רק משום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכיח שהתירו בו דברים שייש בהם משום מלאכה, כגון שחיטה אפיה וביושלו, ואסרו בו דברים שהם משום שבות, כגון לבניא אוכלין מחוץ לתחומים. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע מה זה יהושע מה אתה מביא ראיה מן רשות, דהינו אכילה ביום טוב, למצוה. דהקרבת קרבן פסח, דהחמים בהעמידו איסור שבתי שלקחם מצוה. ורבי יהושע סבר אכילת יום טוב מצוה היא. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה שלא מן הכלל אף אתה אל תתמה בשלישי ובשביעי, דבשלמא לא יבשלו יום שביעי שלו בשבת שבעבור הפסח, שאסור להוזה ממנו תוכיח. שהיא מצוה, והיא אסור משום שבות, ואינה דוחה את השבת. אף על פי שעל ידי זה לא יקריב הפסח בזמנו, אף אתה אל תתמה על אלו דהינו הבאתו מחוץ לתחום וחתיכת יבלתו, שאף על פי שהן מצוה, והן משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליה אני דן, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, הזאה שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, אם אינו דין, ומה אם הפסח שהיא דוחה את השבת, מקל וחומר מרבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ולא יצא דין מן הכלל. אם אינו דין שלא תדחה את השבת, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, כוס היה במלא מדם התערובות המנצא על הרצפה, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח. שמא נשפך דם של אחד מן הפסחים אחר שנתמלא בכלי, ויוצא בזריקה זו ואף על פי שנתערב בו מדם המתמצית שאין יוצא בקולחי שאינו ראוי לזריקה, דאין דם מבטל דם (נבחים פ"פ מז) ואם נשפך קודם שנתקבל בכלי, אינו ראוי לזריקה, ולא הודו לו חכמים, דסברי דם מבטל דם: **ט** כיצד תולין ומפשיטין אותו, אנקליות מסמרות של בדיל היו קבועים בבתלים, ובעמודים שבבית המטבחים, שבהן תולין הפסח, ומפשיטין אותו, וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים בלא קליפה היו שם, ומניח המקל על כתפו ועל כתף חבירו, ותולה הפסח על המקל, ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת שאסור לטלטל המקלות משום מוקצה, ולכן מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה עליהם הפסח, ומפשיט. וחכמים סוברים דלא גזרו על שבות במקדש, ומתר לטלטל מוקצה, ורבי אליעזר סבר דבמקום שאפשר גזרו על שבות במקדש: **י** קרעו את הפסח, והוציא אמוריו שבדרכים להקטיר, נתנו לאמורים במגיס קערה, והקטירן כהן על גבי המזבח, ובשבת שאסור לטלטל יצתה כת ראשונה ונשכה לה בהר הבית, כת שניה נשכה בחיל, בין הסורג לחומת עזרה, והשלישית במקומה עומדת, דאסור